

דף סז.

עין משפט א.

אה"ע סימן פח סעיף ג.

עין לעיל דף סו: עין משפט א

דף סז:

עין משפט א.ב.

ח"מ סימן רפט סעיף א

א. מי שהניח יתומים גדולים וקטנים ורצו לחלוק ל בנכסי אביהם מעמידים בי"ד אפוטרופוס לקטנים ובורר להם החלק היפה מ.

הגה: וי"א דחולקים בגורל.

הגדילו הקטנים אינם יכולים למחות שהרי חלקו ע"פ בי"ד.

טעו בי"ד בשומא ופיחתו שתות יכולים למחות וחוזרים וחולקים חלוקה אחרת.

הגה: אפוטרופוס אפי' מינהו אבי היתומים אינו יכול לחלוק בלא בי"ד, אלא א"כ נתמנה בפירוש לשם כך.

הגה: אין רשות לבי"ד לחלוק בדבר ששייך בו גוד או אגוד ע. ויש חולקין ומתירין.

מ. היינו שלא יודחו הקטנים לחלק הפחות, ומ"מ כיון שא"א לצמצם ממש ע"כ כתב הרמ"א די"א דחולקין בגורל. סמ"ע ס"ק ב'.

נ. ודלא כריטב"א דפסק שם בקידושין כשמואל. ש"ך ס"ק ג'.

ס. ואע"ג דבעלמא בשתות קנה ומחזיר האונאה, כמבואר בסי' רכ"ז, ביתומים החמירו כמ"ש המחבר בסי' ק"ט. סמ"ע ס"ק ג'.

ע. והטעם דהו"ל כמו מכירה, ואין האפוטרופוס רשאי למכור חלקו, כמ"ש בסי' קע"א. סמ"ע ס"ק ה'.

פ. עיין בסי' רל"ה סעיף ח'-ט'.

הגה: היו כל היתומים קטנים אין חולקין להם אלא עד שיגדלו אלא א"כ נראה לבי"ד שיש להם תועלת בחלוקה.

הגה: כל שהגיעו היתומים לגיל שלוש עשרה שנה יכולים לחלוק בעצמן דחלוקה אפי' בקרקעות לא הוי כמכר פ.

עין משפט ג. אה"ע סימן קיב סעיף יא

יא יב. מת והניח בנים ובנות, הבנים יורשים הכל, והם יזונו הבנות עד שיתארסו או יתבגרו. ואין מחייבין הבנים לצמצם במזונותיהם, אם לא שהבי"ד רואים שמכלין הממון ואין משגיחין בישוב העולם, שאז בי"ד מפרישין לבנות חלקן ז.

יא יג. בד"א שאביהם הניח נכסים מרובים, כלומר שיכולים הבנים והבנות ליזון כאחד עד שיבגרו או שיתארסו, אבל אם יש בנכסים פחות מזה, מוציאין ראשית לבנות מזונותיהן ק עד שיבגרו והבנים ישאלו על הפתחים. בד"א בהניח קרקע אבל הניח מטלטלין אף מועטין יזונו יחד הבנים והבנות ר, מכיון שהבנות ניזונות מהמטלטלין רק מכח תקנת הגאונים, די שתהיינה כבנים.

הגה: יד. י"א דאסור לבנים למכור מנכסי אביהם אפי' במרובין ש אם לא לצורך פדיון שבוים וכדומה, אבל ממועטין אפי' לפדיון שבוים לא ימכרו.

ז. רמב"ם מבתרא קל"ט ע"ב, והרמ"א מהטור.

ק. שם בתרא קל"ט, ומוצאין להם היינו נותנים ביד אפוטרופוס, או בי"ד וכסות ומדור בכלל מזונות, והוצאת פרנסת הנישואין אינה בכלל, כ"כ הח"מ.

ר. כלומר והנכסים בחזקת שניהם.

ש. ממרדכי פ' מי שמת, והיינו עד כדי שלא ישאר להם לבנות כדי שיוזנו עד שיבגרו והכריח כך הח"מ, ע"ש.

ת. שם בגמ' ק"מ בעיא דאיפשטא, ואפי' הגיעו הנכסים ליד בי"ד והעמידו אפוטרופוס עליהם ואח"כ נתרבו, חזרו לדין מרובין כ"כ הח"מ.

עין משפט ד. אה"ע סימן קיב סעיף יד

יד. היו מועטים בשעת מיתה ונתרבו כגון שהוקרו הנכסים או הוזלו המזונות חוזרים הבנים ויורשים כדין מרובין^ה, וי"א דאפי' עמדו בדין ופסקו עליהם דין מועטים אם הוקרו אח"כ, דין מרובין יש להם. הגה: יח. אפי' בנכסים מועטים אם קדמו הבנים ומכרו מכרן קיים^א. והבנות נדחות אפי' מהמעות שקיבלו מהמקח^ב. וי"א שזה דוקא קודם שבי"ד החזיקו לבנות בנכסים^ג.

עין משפט ז. אה"ע סימן קעג סעיף ח

ח. ספק אם אותה שהיא ערוה ליכם מתה בחיי הבעל או אחר מותו, צרתה חולצת ולא מתייבמת.

א. מרב אסי בגמ' שם.

ב. דלאו הני מעות שבק אבוהון וכך היא דעת הרא"ש, אבל רב האי גאון חולק וס"ל שניזונות מהמעות והוא בטור ועיין בח"מ.

ג. טור בשם רש"י והרא"ש, ועיין בב"ח ליישב דעת הרא"ש דס"ל לגבי מועטים ונתרבו אפי' לאחר שהחזיקו הבי"ד דינם כמרובים והביאו הח"מ.

ד. מ"מ זוכה בנכסי אחיו מרש"י ועיין בב"ש.